

סרן מנסור מנסור

2088697

בן שייכה ומוחמד

נולד ב- 6.3.1951

התגייס לצה"ל בנובמבר 1969

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- 9.10.1973

בקרב על תל-ורדה.

קיבל ציון לשבח מטעם הרמטכ"ל.

מנסור מנסור,

מנסור, בן שייכה ומוחמד, נולד ביום 6.3.1951 בכפר מג'אר, ליד טבריה. מנסור, בן העדה הדרוזית, סיים את לימודיו היסודיים בבית-הספר בכפר-אחרי-כן התקבל לבית-הספר התיכון-חקלאי "כדורי". הוא השתלב בחיי בית-הספר במהירות, למרות שבא מסביבה תרבותית ולשונית שונה לחלוטין. הוא היה תלמיד מצטיין, שקדן, חרוץ ואחראי. לדברי מחנכו, היה מנסור הבולט בקרב חבריו בכיתה, משום שהיה צנוע, שקט, ועניו, כאילו נחבא אל הכלים. הוא הצטיין בפקחות רבה, ברצון עז להצליח, בהתמדה ובעקשנות, בנאמנות ובדבקות במטרה. החתירה להיות ראשון בכיתה ולהשיג הישגים, הנחתה אותו כל השנים ובכל השיעורים. במקצועות שלא הכיר מעולם, כמו תנ"ך והלשון העברית, הצטיין והגיע להישגים יפים. סיפר מחנכו: "דמותו הנאצלת לא תישכח ותמיד אהיה אסיר תודה לו, כמורה, כרע וכידיד, על שהעניק לי את התחושה המופלאה ביותר, שיכול תלמיד להעניק למורו - יחס של כבוד ללימודים, רצינות, שקדנות וחריצות למופת". מנסור עבד בענף הפלחה וברפת, שלט בכל הכלים החקלאיים ובעונות הבוערות עבד מרצון שעות על שעות, במסירות רבה. כשיצא המדריך לחקלאות לשירות מילואים, היה מנסור אחראי לניהול הענף. במסגרת בית-הספר היה בגדנ"ע ובסיום קורס בבאר טוביה הוכתר כחניך מצטיין. הוא היה אהוב על חבריו ושימש להם דוגמה בהתנהגותו, בנאמנותו ובאומץ לבו. יושרו ונבונותו הקנו לו מעמד של מעין שופט בין חבריו, שהיו פונים אליו בשאלות שונות, שלא הצליחו להביאן להכרעה.

מנסור גויס לצה"ל בסוף נובמבר 1969 והוצב לחיל הרגלים. לאחר הטירונות עבר קורס חילי והיה ללוחם בחיל-הרגלים. אחרי-כן נשלח לקורס מפקדי כיתות וסיימו בהצטיינות. כמו-כן עבר קורס צניחה. בתקופות שבין הקורסים היה מוצב בחן-יונס ובעזה, שם עסק בפעולות מבצעיות בקוויים הקדמיים. לאחר שעשה כשנה וחצי ברמת הגולן, החליט להתנדב לשירות קבע ובאוגוסט 1973 יצא לקורס מפקדי פלוגות אך לא סיים את הקורס. ביום הכיפורים, כשהיה בחברת בני משפחתו בכפר, שמע שפרצה מלחמה. הוא עזב את משפחתו ויצא לרמת הגולן, כדי לחפש את יחידתו, שנפרד ממנה שבועות מספר לפני-כן. כשמצא את חיילי היחידה הצטרף אליהם וקיבל תפקיד של סגן מפקד פלוגה. ביום 9.10.1973 יצא לקרב על תל-ורדה, באזור בוקעתה. כשנע בזחל"ם בראש הכוח שלו, נפגע בפצצה ונהרג. בעבור התנהגותו, אומץ לבו ודבקותו במשימה, הוענק לו ציון לשבח מטעם הרמטכ"ל. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בכפר מג'אר. השאיר אחריו הורים ושלושה אחים. לאחר נופלו הוענקה לו דרגת סרן. במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "בנכם שירת ביחידתי שנה וחצי. הוא היה אהוב על פקודיו ועל חבריו - - - - - אנו לא ביקשנו בנים ואבות גיבורים, אך נאלצנו להקריב ממיטב בנינו - למען חיינו. מנסור היה אחד מהמובחרים שבלוחמים, שלצערנו היה צריך לשלם בגופו ובדמו, כדי שאנו נוכל להמשיך לחיות כאן". משפחתו של מנסור ריכזה מכתבים המספרים על דמותו, כפי שנכתבו על-ידי חברים לאחר נפילתו; בית-הספר החקלאי "כדורי" הקים חדר זיכרון בבית-הספר, להנצחת זכרו של מנסור ושל יתר בוגרי בית-הספר, שנפלו במלחמה.

חטיבת גולני ערב מלחמת יום הכיפורים (אוקטובר 1973)
 בחודשי החורף ובחודשי הקיץ של שנת 1973 המשיכו חיילי חטיבת
 גולני בשגרת אימונים ובפעילות מבצעית. באפריל 1973 קיבל
 המודיעין הישראלי התרעות רבות על היערכות הצבא המצרי
 למלחמה, שנועדה לפרוץ באמצע מאי 1973. גם הפעם העריכו ראש
 אמ"ן ועוזריו כי ה"סבירות למלחמה נמוכה". לעומתם העריך ראש
 המוסד, כי קיים חשש סביר למלחמה. שר הבטחון והרמטכ"ל לא
 קיבלו את הערכת אמ"ן, והורו להתכונן למלחמה במסגרת "כוננות
 כחול-לבן". חיילי המערך הסדיר של צה"ל ובכללם לוחמי גולני נכנסו
 לכוננות והחלו בפעולות שונות לחיזוק כושר הלחימה וההגנה. בחודש
 אוגוסט 1973 בוטלה "כוננות כחול-לבן", הוחלט לקצר את משך
 השירות בצה"ל ובוצעו חילופים במטכ"ל ובפיקוד הבכיר. חטיבת
 גולני החלה בהכנות נמרצות לקראת כנס גדול בפארק הירקון בת"א,
 בו אמורים היו להשתתף כל יוצאי חטיבת גולני ב-25 שנות קיומה
 (1948-1973) כחטיבה סדירה ולוחמת. הכנס נקבע לחול המועד
 סוכות תשל"ד (10.10.73), והסמח"ט סא"ל רובקה אליעז ניצח
 בחודשים אוגוסט-ספטמבר 1973 על ההכנות לכנס.

היערכות כוחותינו ברמת הגולן (6 באוקטובר 1973)

לוחמי גדוד "גדעון" לא עמדו לבדם במערכה בגיזרה הצפונית של רמת הגולן בצהרי שבת ה-6 באוקטובר 1973, משפרצה בהפתעה מוחלטת מלחמת יום הכיפורים. לצידם ב"קו הראשון" בקו המוצבים היו הטנקיסטים של גדוד "סער" של חטיבת השריון "ברק" מפוזרים וצמודים – מחלקת טנקים ליד כל מוצב. מאחוריהם, ב"קו השני" של הגיזרה הצפונית, היו מרוכזים שאר לוחמי החטיבה בריכוזים גדודיים ביער מסעדה, ולא הרחק מהם באזור פתחת קונייטרה (חרמונית-נפח) חנו בריכוזים גדודיים לוחמי חטיבת השריון 7, בפיקוד אל"מ אביגדור ("יאנוש") בן גל. בדרך כלל (החל משנת 1972) היתה רמת הגולן באחריותה של מפקדת מרחב הגולן (חטמ"ר "גולן"); במוצבי ה"קו הסגול" החזיקו כוחות של גדודי חי"ר מילואים, ורק בגלל המתיחות הרבה, ריכוזי הכוחות של הצבא הסורי ומצב הכוננות הגבוהה, הוחלפו גדודי חי"ר מילואים אלו בספטמבר 1973 בגדודי חי"ר סדירים: גדוד "גדעון" של חטיבת גולני בגיזרה הצפונית, וגדוד נח"ל מוצנח במוצבי הגיזרה הדרומית. יחד עמם נפרסו בהתאמה גדוד הטנקים "סער" בגיזרה הצפונית, וגדוד הטנקים "סופה" בגיזרה הדרומית. מפקדת חטיבת "ברק", וכמוה גם מפקדות החטמ"ר ומפקדת האוגדה היו במחנות נפח.

שלב הבלימה בגיזרה הצפונית (6-7 באוקטובר 1973)

אלוף פיקוד הצפון, יצחק חופי, העריך, כי ה"מאמץ העיקרי" הסורי יהיה בניזרת פתחת קונייטרה, ועליכן השאיר את חטיבה 7 עם 105 טנקים מדגם צנטוריון כעתודה פיקודית בשלושה ריכוזים גדודיים סביב נפח. בגיזרה הצפונית, עליה הגנו לוחמי גדוד "גדעון", היו אפוא 137 טנקים (105 של חטיבה 7 ו-32 מחטיבת "ברק"), ואילו בגיזרה הדרומית, עליה הגנו לוחמי גדוד הנח"ל המוצנח, היה גדוד טנקים מעורב, מפלוגות הטנקים של "סער" ו"סופה" של חטיבת "ברק", ולו 40 טנקים בלבד.

ההתקפה הסורית במלחמת יום הכיפורים החלה בסמוך לשעה 14.00 בהפגזה ארטילרית כבדה על כל המוצבים ובתקיפת מטוסים על מפקדות עורפיות ומחנות עורפיים. לאחר ריכוך אווירי וארטילרי ותחת חיפוי ארטילרי צמוד נעו צוותי הקרב של דיביזיות החי"ר לעבר תעלת הנ"ט החפורה לאורך ה"קו הסגול" במטרה לכבוש את קו המוצבים ולהגיע בתוך שעות ספורות לכביש האורך מסעדה-קונייטרה-רפיד. בגיזרה הצפונית נכשלו הסורים במשימתם. כוחותיהם חדרו אמנם מצפון לחרמונית ולבוקעתא, אך הם לא הצליחו לבסס מאחז כלשהו. הישגם היחיד עם פתיחת המלחמה היה כיבוש מוצב החרמון הישראלי.

התקפת הנגד בחזית הצפון (8 עד 10 באוקטובר 1973)

התקפת הנפל של חטיבת גולני בנסיון לשחרר את מוצב החרמון הישראלי, ביום שני ה-8 באוקטובר 1973, היתה ראשיתה של התקפת נגד גדולה של כל כוחות צה"ל ברמת הגולן. מתקפת הנגד התנהלה במשך שלושה ימים רצופים, 8 עד 10 באוקטובר 1973, ובסופה נהדפו הכוחות הסוריים משטח הגולן, וצה"ל הגיע חזרה עד ל"קו סגול".

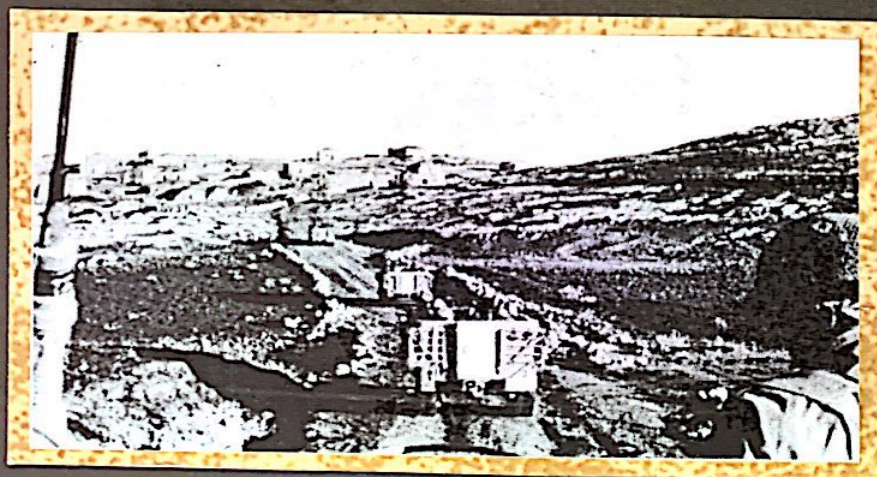
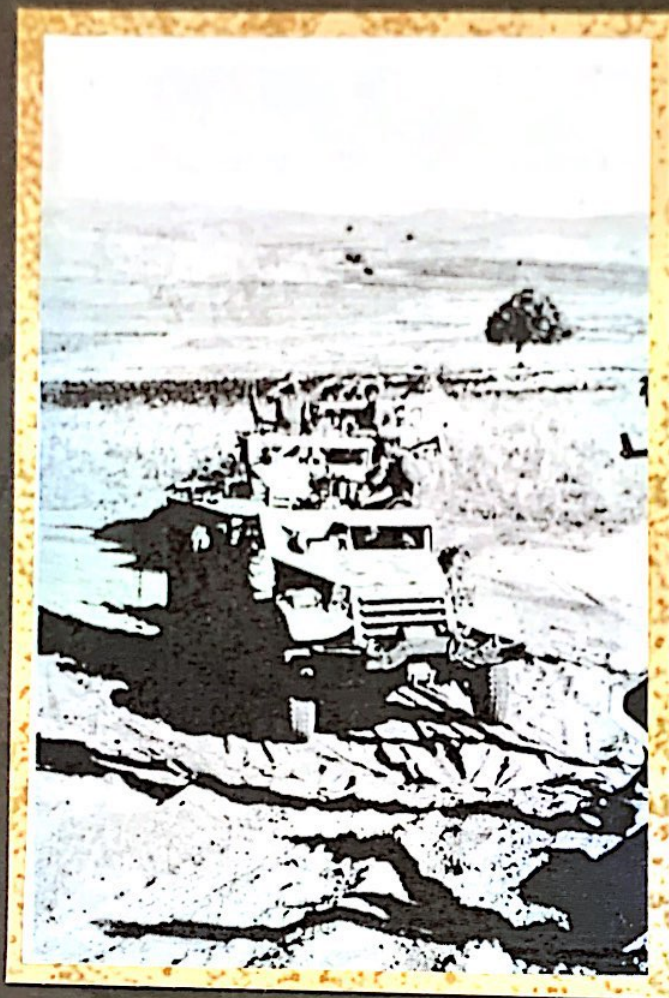
"המאמץ העיקרי" של כוחות פיקוד צפון היה מכוון להדיפת הסורים מהשטח, שנכבש על-ידם בדרום רמת הגולן (מגבול קונייטרה-נפח בצפון-מערב ועד גיזרת רפיד-רמת מגשימים בדרום-מזרח); אוגדת תא"ל מוסה פלד ואוגדת האלוף דן לנר פעלו במשותף בצירים: רמת מגשימים-ג'וח'דר, גמלא-כודנה ויהודיה-חושנייה. אוגדת תא"ל רפאל איתן, בתוכה לוחמי חטיבת גולני לרבות חיילי גדוד "גדעון" ולוחמי חטיבה 7 לרבות חיילי גדוד הטנקים "סער", סייעה למתקפת הנגד הפיקודית. חטיבת הטנקים בפיקוד "יאנוש" בן-גל בלמה בקרבות שב"ש קשים ביותר בגיזרת קונייטרה והחרמונית, וצוותי קרב גדודי מוגבר של חטיבת גולני בפיקוד אמיר דרורי הופעל כאמור בנסיון לשחרר את מוצב החרמון.

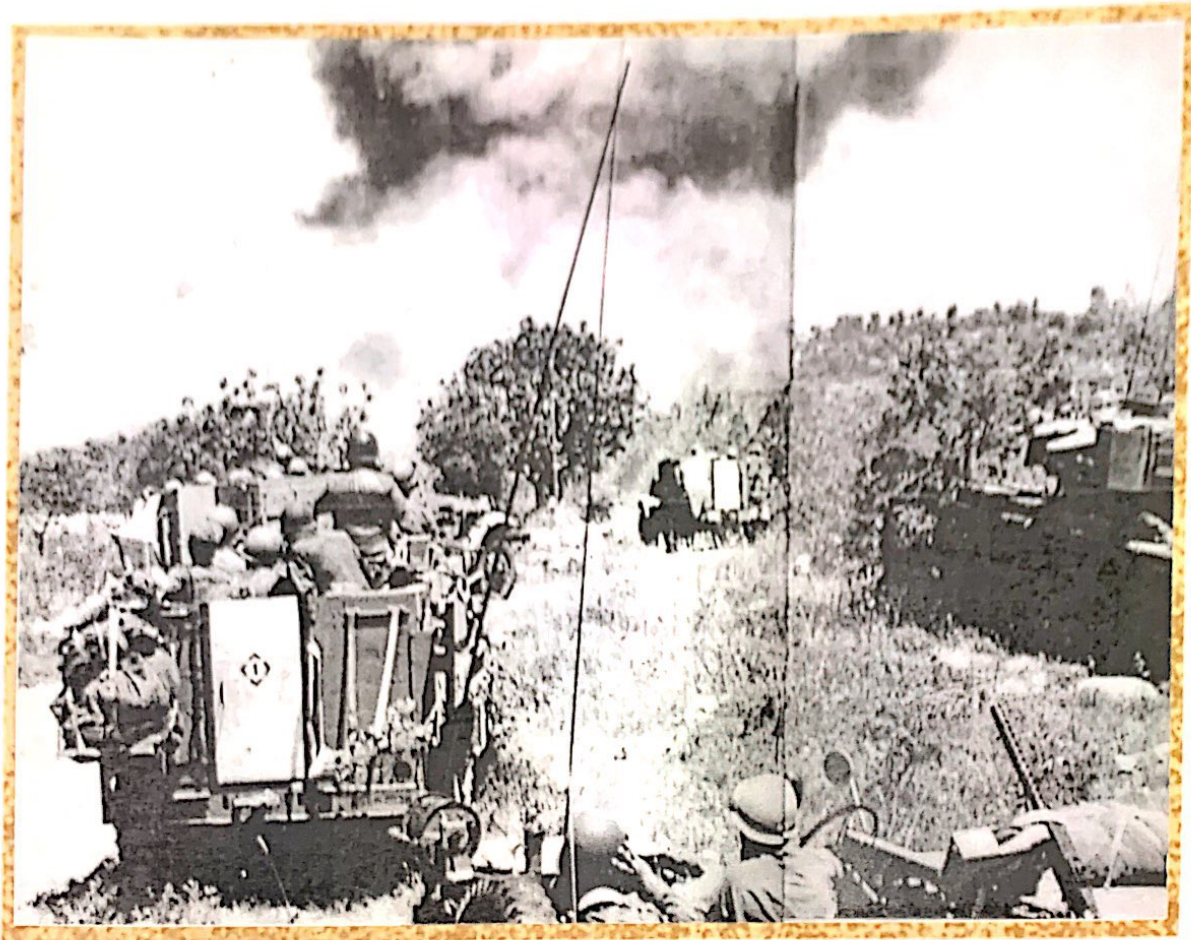
קבוצת - פקודות לפני היציאה לקרב

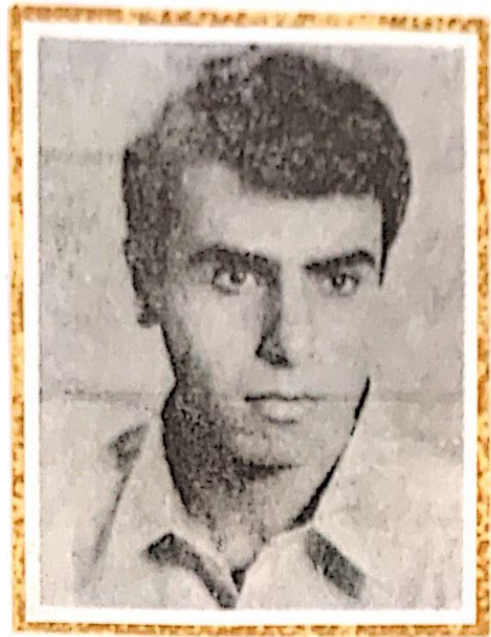

בדרך אל היעד

בעת הלחימה

ת.נ.צ.ב.ה.
מנסור מנסור
1951-1973

...אך נכבד את כולם
את יפה הבגרות והתלמד
כי רעות שבבאת, לעולם
לא תתן את לבך לשבח.
אדבה וקודש כבד
את תשובי כנען לפרוח.

חיים גרי.

מדינת ישראל
 משרד-הבטחון - אגף-השקום
 המחלקה להבצחת החייל

תאריך 17.12.73

יקירי,

הגבר לאשר בזה הפרטים האישיים של החלל
 (בהתאם לרישומים בתיק החלל) כרלהלן:
 ז"ל משה משה

מספר אישי וררטה ק/ 2088697 / ת.י.ס. 5037105

שם משפחה משה שם פרטי משה

שמות ההורים משה

תאריך המוות לפני המצבה קולחמה י"ט-הכיסורים (9.10.73)

בקבר בבית הקברות כפר-מנצ'ר

בכבוד רב,

משה

מנהל המחלקה להבצוח, החייל

סיפור נפילתו

להלן תיאור המעשה: —
 לפני סרוץ מלחמת יום הכיפורים היה סרן מנסור מנסור ז"ל בחופשה
 מקורס מסקדי פלוגות, ושחה בקפסון,
 ביום הקיפויים, כשנודע לו כי פרצה המלחמה, מיהר, על דעת עצמו,
 להצטרף ליחידתו הקודמת, אותה עזב שבועות מספר לפני-כן.
 סרן מנסור מנסור ז"ל קיבל תפקיד של סגן מספר פלוגה והשתתף בקרבות
 הבלימה ברמת-הגולן,
 ביום 9 באוקטובר, בקרב באיזור "בוקעתה", סיקד על כוח כשהוא נע
 בזחל"ם. קצאתו הראש הכוח להתקפה נסגה ונפל.
 במעשיו אלה גילח סרן מנסור מנסור ז"ל אומץ-לב ודבקות במשימה.
 מרדכי גור, רביאלוף
 ראש המטה הכללי
 תשרי תשל"ו
 ספטמבר 1975

"יהי זכרו ברוך"

מנסור מנסור ז"ל

כותבים לזכרו

קינה על יקר

(דוגמא ומופח לגבריות, סמל הצדק והאמונה)

אל הקצין החלל: מנצור סחמד מנצור

אל חשאלו כיצד מח?!
אל חשאלו היכן מח?!
לא מחי מעולם כי אם קיים
שהרי אני המנצח בעולם החיים

אל תגידו לקרובים ואף לא לחברים
אל תזילו דמעות ואל חרבו בחלונות
זוהי כוסי כום-חיי
מעל הגבעות וההרים
הגולן עד שלא מחי כי אם קיים
הלא אני המנצח בעולם החיים

הלא זאת היא חופתי
הוי ידידי הלוחמים
אל תגידו זה יום שהיה לאחמול
זהו יום כמו הבורק
אאסיף את הפצע בכפי
מהורדים והשושנים
וארחיק את הרע מעלי
בסובלנות ובאמונה

זאת כפי, עליכם השלום
הוי אחי האהוב
הוי אבי מלא הציפיות
זוהי כוסי כום-חיי

במרום ההרים והגבעות
והגולן עד שלא מחי
וכי אני עוד קיים
הלא אני המנצח את הפצעים
במרום

השיר לקוח מהקובץ של המשורר
חמזי נג'יב בשיר
כפר מג'אר

شماره عزیز
الى مثال الرُّبَلَاءِ والشُّبَّانِ ، الى رمز الصدق والوفاء
الى الشهيد الفخام - منصور محمد منصور

لا تقولوا كيف مات ؟
لا تقولوا أين مات ؟
لم أمت أبداً سابقين
فأنا المصور يا دنيا الحياة

لا تخبروا الأهل ولا حتى الصحاب
لا تذرخوا الدمع ولا تلعنوا العتاب
هي كاسي كاسي عمري
فوق هاتيك الرضاب
يشهد الجولان أنني لم أمت وسابقين
فأنا المصور يا دنيا الحياة

هو عمري يا رفاني
يا رفاني في الكفاح
لا تقولوا اليوم أمتي
هذا يوم كالصباح
أجمع العرش بكفي
سنة ورود وأفراح
واهد الشر عنى
بالأماني والسباح

فدي كفي فسلام
يا اخي أنت الحبيب
يا ابي كانت أماني
في دجبي فجر مريب
هي كاسي كاسي عمري
فوق هاتيك البطاح
يشهد الجولان أنني
لم أمت لكنه سابقين
فأنا المصور من فوق الجراح

לכבוד מטבת אגוז

משפחה יקרה,
חיילי החטיבה ומפקדיה חרבינים-ראש,
לזכר נופלי החטיבה וחשתתפים בכאבכם
ביום בגד זה.
סמלנו, העץ הירוק, מוסיף ומצמיח ענפים
ירוקים וצעירים של לוחמים,
אולם באשר לנך, באבק הקרבות ובאחוזים
המפרכים, מלווה אותנו זכרון העופלים.
בחצוות דרכם, ממשיכים אנו ללכת ולעמוד
לצוכח האתגרים שמציבה המדינה לבניה.

ברגשי כבוד,
ציון היר
מפקד חטיבת "גולני"

התנועה למען ארץ ישראל טובה
בשיתוף א.מ.י. - אגודת אמני ישראל

ערב הצדעה לחיילים מתנדכים מבני המיעוטים בצה"ל

תעודת הערכה והוקרה

ל משפחת החלל - מנסור חמד מנסור ז"ל

על התנדבות לשרות בצה"ל כאות וכמופת למסירות, לרוח הקרבה
ולאזרחות טובה ומגשימה בשמירה על בטחון מדינת ישראל ותושביה

י"ד התנועה למען א"י טובה
בשם התעודה המאויגת

כ"ז בחשוון תשמ"ה
22 בנובמבר 1984

ELTALTA

מעויב

לאמי.

מנין למדת למחות דמעות?
לשאת הכאב בחשאי?
בסתר לבך להטמין התלונה,
הסבל, הבכי, הדוי...

שמעתי את הרוח!
בלוע פתוח
שואגת בגאי והרים.

ראי את הים -
בקצף וזעם
מצליף את ענקי הסלעים.

הטבע כולו רועש וגועש
פורץ כל גדר וצורה...
מנין השקט הזה בלבך?
מנין למדת גבורה.

חנה סנש